

El collar de caragoles

MÀRIUS TORRES

En la seva modèstia amagades, ningú
no les veia entre els brucs i els espígols silvestres.
I el bosc n'està sembrat! Caragoles terrestres,
blanques filles de Gea, nebodes de Neptú,

no canten al seu corn eòliques orquestres
ni tenen altre mèrit que el d'haver mort per tu.
Que la seva poquesa faci el meu gest més nu
i més fàcil la tasca dels meus dits, tan poc destres.

Perquè sóc prou ingenu per fer-te'n un collar.
¿Què importa que no siguin caragoles de mar,
sonores del batec d'una platja perduda?

Tanca els teus ulls i escolta-les. Dins la seva espiral
hi sentiràs cantar, tremolosa i lleial,
molt fervorosament la meva ànima muda.

BOIXAREU, Mercè (1968): *Vida i obra de Màrius Torres*.
Barcelona: Selecta.